

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr

V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino in oznanila (insertate) prejema uravnišтво in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rekopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedele in praznikov, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 48.

V Ljubljani, v torek 28. februvarija 1893.

Letnik XXI.

Vabilo na naročbo.

S 1. marcem pričanja se nova naročba, na katero uljudno vabimo p. n. občinstvo.

„SLOVENEČ“

velja za ljubljanske naročnike v administraciji:

Vse leto 12 gld. | Četrt leta 3 gld.

Pol leta 6 „ | Jeden mesec 1 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec.

Po pošti velja predplačan:

Vse leto 15 gld. | Četrt leta 4 gl. — kr.

Pol leta 8 „ | Jeden mesec 1 „ 40 „

Upravništvo „Slovenca“.

Slovenski liberalci in loža.

XVI.

(Konec.)

Zveza mej ložo in liberalizmom je tedaj dokazana; dokazano je tudi, da je liberalizem, v kolikor se pojavlja na Slovenskem, prav tako v službi framašonstva, kakor drugod po svetu. Bistvo njegovo je bilo uprav tako, ko se je prvič pojavil pri nas, njegova dela prejšnjih časov so bila deloma naših dnij — istorodna. Če bi kdo vkljub temu, da smo že v našem listu od l. 1873 to povdarjali in neovrženo spricali, zahteval dokazov, ne ostanemo mu jih dolžni.

Liberalizem je loži v dinjan; to je dejstvo, ki se ne dá več tajiti. Loža se igra v srcu narodov in kar jim je najdražjega in najsvetejšega zlorablja v svoji zvitosti v lastne namene. Kliče jim

gesla krasna in vzvišena, da se narodom zanje ogrejejo srca, a gesla brez reda, brez podlage, tako da je posledica — strastven boj vseh z vsemi in pogin — milijonov ljudij. Narekava jim: za svobodo, za omiko, za narodnost, za pravico, za napredek, za svitlobo. In narodje, jedini v samo teh besedah so si v vsem drugem nasprotni!

Veliko je že doseglo framašonstvo po svetu; veliko tudi v naši Avstriji. Že za časa Marije Terezije si je izbrala loža v torišče svojih peklenških spletk naše cesarstvo. Od Josipa II. sém do naših dnij je delalo in še — dela. Kam je prišla Avstrija za ta čas, vemo vsi. Narodnostni boji, zatiranje nenemških narodov, verski boji, propad kmečkega stanú, izkoriščevanje delavcev, skoraj popolno uničenje malih obrtnikov in rastoči — židovski vpliv, javljajoč se poleg gmotnega izsesavanja Avstrije še posebno v nenravnosti in verski vnevarnosti — bolj kritič, nego bi jih mogel uglasiti kak državni zbor z vsemi ministri vred, ali kaka veselica v slavo stavi — ali kak časniški članek. Evo, zvali ste hudobne duhove in — prišli so! —

Vprašajmo se pa, odkod to, da je moralo tudi čilo, zdravo, idejalo nadahnjeno Slovenstvo dajati loži v službo svoje pomočnike in jih še daje. Saj je liberalizem natori rodov slovenskih popolnoma nasproten in ložina načela, katerim služi liberalizem, so v vsem svojem obsegu — neslovenska. Odkod se tedaj razlaga to, da smo morali pisati članke „slovenski liberalci in loža?“, da smo morali slovenskemu svetu dokazovati, kaj je namen in kje konec našega liberalstva. Ze začetkom smo dejali, da mi trdno zaupamo, da so naši liberalci nevedé v framašonski službi in to povdarjamo zopet. Toda odkod njihove ideje in njihov boj v framašonskem duhu?

Odgovarjamo na kratko! Te ideje, ki vodijo naše liberalce, jim je v glavo vtihotapilo — tujstvo in sicer jim jih je vtihotapil tisti nestvor, ki se jim je po gimnazijah in na vseučilišču vsiljeval kot — nemška kultura. „V deželi naši tujec gospodari“ ne samo s svojim kapitalom, marveč tudi s svojimi idejami in žal ne najboljšimi. Ali želite dokazov? V pesništvu našem vlada Slovincu do duše zoperna hipohondrija brez srčnosti, brez življenja, medlo in skisano, da se gabi slovenskemu srcu, ki čuti v sebi še iskro junaštva, iskro moške vstrajnosti, ki je stoletja dičila naše očete. Sinovi junakov smo in naj bi — zbabéli? V pripovednem slovstvu ni bolje. Slovenskega duha ne najdeš zlepa v njem. Zbabélost in otožno javkanje brez svrhe in uzroka se druží, kakor vselej, z nasladnim vživanjem. Ni čuda! Nemška kultura gleda in teh patvorov. Umazani Heine s svojimi posnemovalci, brezverski, kruti, često brezsrčni Goethe in vsi drugi, katere Nemci prištevajo klasičkom so — učitelji? I, kaj za Boga drugega so pa brali naši ljudje, kje so zajemali. Ali mej narodom, ali v Slovenstvu velikih pesnikov in pisateljih?

Niti za las; učili so se pri Nemcih in iz — Stritarja. Naša trditev je, ki je tu ne moremo natančneje razvijati, ki si jo pa iz prejšnjega vsak lahko sam razlaga, je namreč ta, da je Stritar s svojim tujim duhom zanesel vso gnilobo in lenobo, s katero se sedaj ponša naše slovstveno delovanje. V tem, vemo, da si smo z mnogimi razboritimi možmi nasprotnega tabora popolnoma jedini.

In sicer, kaj se največ bere? Kje se najčešče zajemlje vsa modrost liberalna ž njenimi frazami in primojduševske krepkimi izrazi vred? — Nobene skrivnosti ne izdajemo, če izjavljamo, da so nemški

LISTEK

II. Šolska podoba.

„Šest pripovedij“, srbski napisal Lazar Lazarevič, poslovenil Ivan Novoselec.

(Dalje.)

Bilo, kakorkoli mu drago, vladika je prišel, in naš pop se je pogumno držal. Vladika je dal takoj pripraviti obed. Bilo je veliko sveta, a naš pop, pravijo, sedel je na čelu. Kdo se hoče z nami! Po obedu, pripovedujejo, razišel se je svet malo po malo, a ostali so pri vladiki sami popovi.

Vladika izprašuje jednega za drugim, kako se zove, odkod je, kakšna mu je župnija itd. Povpraša tudi našega popa. Pripoveduje on vse, kako je, in hvali se z nami, hvala mu, kakor s svojo deco.

Na to pravijo, da je rekel sveti vladika: „Ti si oče, najstarejši tukaj! Koliko let imaš?“

„Jaz,“ odgovori pop, „in narod računava, da mi je tako okoli sedemdeset.“

„Lepa starost!“ reče vladika. „Bog te poživi še mnogo let! — A dopusti, kje si hodil v šolo?“

„Jaz sem se učil pri mojem očetu, kateri je bil pop v starih časih. Ko so ga pa ubili Turki, ostal sem jaz sirota in pobegnil sem v to vas, kjer me je potem oblast posvetila.“

„A drugače, kakor praviš, nisi hodil v nobeno šolo?“

„V nobeno!“

„A znaš li pravilo službe, kakor se mora znati, in obredoslovje?“

„Jaz, oče vladika, kakor je rekel neki stari pop — Stojan: „Kogar sem krstil, ni se poturčil; kogar sem poročil, ni se razstavil; a kogar pokopal, ni se povampiril.“

Pop Dimitrij potegne našega popa za suknjo. Vladika se sladko nasmeje.

„Lepo, oče! Pravijo, da je rekel: „Hvala ti! Takih tudi potrebujem!“

Ko so se potem razšli, a pop Dimitrij prime našega popa:

„Kako si to govoril pred njegovim presvečenstvom?“

„Kako pa bom?“ odgovori naš pop. „Na dlako je vse tako! Še sem pozabil povedati mu, da sem tudi jednega Turka pokrstil, in glej, vsi ga poznate, pošten je kristijan in malo po malo ima zdaj gospodarstvo v vasi.“

Ali vladiki se je naš pop priljubil, ker prvo nedeljo potem, komaj je pop podelil obhajilo, pridrdra kočija rrrr! in postoji pred cerkvijo. Skoči oni, ki sedi s kočijašem, in poljubi popu roko.

„Pojdite,“ pravi, „pozdravil vas je gospod vladika in povabil na obed.“

Vsede se pop v kočijo, pa tudi Marico vzame seboj. Ziblje se, brate, oni voz, rekel bi človek, zdaj

bode ven padel; a konja, kakor zmaja! Odkriva se ljudstvo, koder se pop vozi, a vsakemu je polno srce. Ni šala naš pop! Ali je tudi mož! Spodobilo bi se mu, da bi bil sam vladika!

Ko je pop prišel v mesto, pripoveduje Janko Radulović, pri katerem mi sol kupujemo, in kateri ima hišo poleg vladičinega dvora, da je vladika izišel pred vrata in pomogel popu iz kočije, pa mu ni podal niti roke, ampak ga je v lice poljubil.

Marica takoj priskoči in poljubi vladiki roko, a on njo na čelo.

„Tvoja?“ vpraša vladika.

„Božja, pa moja!“ odgovori pop.

„Da je živa in zdrava!“ reče vladika, gladeč dete.

Podali so se k mizi. Posadili so Marico poleg popa, pa jej visijo nožice doli, a sam vladika jo namešča. Potem vstopi neki star človek in prinese skledo z jestvinami, a Marica skoči in mu poljubi roko. Stričko ves porudeči.

Ko je stričko izišel, vladika podrega Marico ter jej reče:

„Temu stričku, hčerka, ni treba poljubiti roke. To je moj kuhar!“

„Naj bode, oče vladika,“ reče pop. „Star mož je! Tako sem jo jaz učil.“

„Od tebe se, oče,“ reče vladika, „tudi star človek lahko česa nauči. A kako se zove mala?“

„Marica!“

„Blagoslovljena bodi!“

(Dalje sledi.)

liberalni in židovski časopisi tista Hipokrene našim liberalnim ekvilibristom. „Nova Preša“ daje podlago in — misli; v njenih feljtonih je dobil marsikateri Slovenec — svoje versko prepričanje. Takih feljtonskih vernikov je žalibog vedno več; in žal, nobeden jim ne brani, ko se proglašajo kot jedino prave Slovence in ko nas pitajo z brezdomovinci, dasi so prvo znamenje slovenskega duha, živo krščansko vero zamenili z židovskimi lažmi in frazami.

Nemška kultura! Samo izrodki njeni duhajajo k nam. Krščanskega, v pravem duhu, resnici in pravici v službi pisanega slovestva nemškega naše liberalstvo ne pozna in noče poznati. Židovske pamflete in nesramnosti bere in jih veruje in se vstali v njih; iz krščanskih nemških učenjakov in pesnikov se norčuje, dasi jim komaj ime pozna. Ne pravimo, da se hodite k Nemcem učiti, a to pravico pa imamo zahtevati, da izrodkov židovske brez značajnosti ne bomo sprejemali od vas, če nam jih prav ponujate pod naslovom — nemške kulture! Ta „kultura“ je neizmerno škodila narodu; od nje nima ničesar, nego to, da bo kmalu izbačen meji helotsko množico kot suženj tujstvu.

Kdor ima dobro voljo, nas umeje, zlobnej volji je zastoj dokazovati! Tujstva škodljivim vplivom velja naš boj, če se prav javljajo v domači besedi. Mi se kot Sloveni vdajemo samo jednemu vplivu, namreč jedino vplivu — vse oživljajočega, vse osrečujočega krščanstva! —

Politični pregled.

V Ljubljani, 28. februarija.

Povišanje troškov za vojsko. Vojni minister je zahteval, da se vojni budget poviša za pet milijonov. Na ugovarjanje drugih ministrov je pa nekaj odjenjal. Vojni minister potrebuje denarja za zboljšanje hrane vojakom, za preosnovo topništva in pa za povišanje preženega stanja. Kakor se govori, je vojni minister privolil, da se zboljšanje hrane moštvu zopet odloži. Vojna uprava je že večkrat zahtevala zboljšanje hrane vojakom, ali vselej odstopi od te zahteve, da se jej le dovoli denar za puške in tope. Na kake druge preosnove, kakor na uvedbo dveletne aktivne službe, se pa še ne misli. V tem oziru bode naša vojna uprava počakala, kako bode v Nemčiji. Če se v Nemčiji dovoli dveletna aktivna služba in se dobro obnese, potem seveda se bode vpeljala tudi pri nas, vsaj se v Avstriji kaj radi ravnamo po Nemčiji, kar seveda ni vselej pravo, ker razmere v naši državi so precet drugačne, nego pa v Nemčiji. Povedati pa moramo, da se občno zagotavlja, da s povišanji za vojno še ne bode kmalu konec, temveč ima vojni minister še jako mnogo načrtov, za katerih izvršitev bode zahteval denar v prihodnjih letih.

Ogersko. Ogrji porabijo vsako priliko, da pokažejo svoje nasprotstvo proti skupni vojski. Tako se je eden poslanec oglasil pri budgetu poljedelskega ministerstva, da naj bi se vojaki za ogerske žrebčarije jemali iz ogerske deželne brambe, ne pa iz skupne vojske. Se v žrebčarijah torej ogerski šovinisti ne marajo trpeti ljudij, ki pripadajo k skupni vojski. Minister deželne brambe je govorniku razložil, da bi v deželni brambi bilo težko dobiti sposobnih ljudij, in je posebno zaradi tega težava, ker deželni brambovci služijo le dve leti. V žrebčarijah je pa treba izurjenih ljudij in je torej potrebna triletna vojaška služba. — V parlamentarnih krogih se posebno pečajo z vprašanjem o povišanju poslanskih dnevnic. Oggerski poslanci dobivajo le po pet goldinarjev na dan, kar je gotovo premalo pri veliki draginji v Budimpešti. Mislilo se je na povišanje dijet že pred dvajsetimi leti, ali je zaradi finančnih težav tedaj vsa stvar bila zaspala. Ker so pa razmere vedno slabše in sedaj le premožnejši ljudje morejo biti poslanci, se vedno bolj spoznava potreba, da se poslancem plača zviša, in stvar se več dolgo odkladati ne more.

Izseljevanje iz Galicije v Rusijo bode sedaj ponehalo. Avstrijski veleposlanik v Peterburgu se je pritožil, da ljudi vabijo v Rusijo. Ruska vlada je na to takoj dala objaviti, da nikdo, ki se priseli v Rusijo, nima pričakovati, da bi dobil zastoj zemlje. Mejnimi stražnikom je pa naročila, da naj zavrnejo vsakega, kdor bi hotel brez veljavnega potnega lista čez mejo. Več izseljencev so že zavrnil. Rusija je želji avstrijske vlade tem rajši ustregla, ker so jej gališki izseljenci že tako bili le v težavo.

V zapadnih gubernijah ni nič proste zemlje, da, še celó ruskim kmetom je že v več krajih manjka, v oddaljene vzhodne gubernije spravljati izseljence, je težavno. Zaradi slabih letin ima ruska vlada tudi že dovolj skrbi z lastnimi kmeti. Gališko namestništvo je pa že razglasilo po deželi naredbe ruske vlade, da prebivalstvo izve in nevede ne pride v kake zadrege in škodo.

Bančni škandal v Italiji. Tanlongo se je izjavil proti preiskovalnemu sodniku, da ga je senatorsko dostojanstvo jako veliko stalo, kajti podkupiti je moral tri ministre. Imena podkupljenih ministrov bode pa izpovedal pri glavni obravnavi. Preiskavi se pa stavljajo mnoge težave. Poslanec De Zerbi, ki bi mogel največ izpovedati, je umrl. Vladni pristaši so se ga v zbornici po smrti presrčno spominjali. Drug za drugim so izražali svoje prepričanje, da je Zerbi bil poštenjak in bi bil gotovo dokazal svojo nedolžnost, da ga ni pobrala smrt. Tako so ga proslavljali, da se je poštenemu človeku kar gabilo. Videlo se je pa vsem tem politikom, da so jako veseli, da je Zerbi umrl, da pri sodišču proti njim ničesa izpovedati ne bode mogel. Tudi državni uradnik Monzilli, katerega so bili zaprli z Zerbijem, ne pride pred sodišče. Govori se, da se mu meša v glavi, torej pride najbrž v blaznco, kar je gotovo mnogim parlamentarcem tudi prav. Marsikaka stvar ostane prikrita, ki bi se sicer bila razkrila, posebno ker preiskalni sodnik tudi ne kaže posebne gorečnosti v preiskovanju.

Socijalno vojaško društvo v Belgiji.

V Belgiji je socijalizem in anarhizem tako razširjen, da se mnogi politiki bojé, da socijalisti dobé večino, ako se vpelje občna volilna pravica. Belgijski socijalisti so pa že dolgo delali na to, da socijalizem zanesó tudi v vojsko. Posebno so razširjevali svoje ideje mej vojaškimi novinci. Njih trud ni ostal brez uspeha. Po vojašnicah je že mnogo socialistnih demokratov. Te dni so zasledili v Tournéju vojaško socijalistično društvo, pri katerem so bili trije častniki in 42 vojakov. Udeležniki so naravnost izpovedali, da bi ob času vstaje bili odrekli pokorščino. Sedaj seveda pridejo pred vojaško sodišče, ki bode proti njim seveda z vso strogostjo postopalo. Upanja pa vendar ni, da bi se s tem že socijalizem izruval iz vojske. Posebno skrb pa še to napravljajo vladnim krogom, da so se socijalnih idej navzeli častniki. V njih dobili bi socijalisti ob vstaji dobre voditelje. Dosedaj so se povsod zanašali na to, da socijalni prekucni ne bodo nič opravili, ker ne bodo imeli izvežbanih vodij v boju, ali sedaj je v Belgiji že ta nada splavala po vodi.

Irska predloga jako vznemirja angleške konservativce. Njim ne gre le za irske stvari same, temveč tudi za njih veljavo v Angliji. Sami v parlamentu nikakor ne dobé večine. V zadnji legislativni dobi se je držala konservativna vlada jedino s tem, da so jo podpirali unijonistični liberalci. Poslednji se po svojih načelih bolj vjemajo z Gladstonom nego z Salisburyjem, ako izvezamemo irsko predlogo. Pridružili so se konservativcem jedino zaradi tega, ker so nasprotniki irski avtonomiji. Da se irsko vprašanje vravna, bi ti politiki ne imeli nobenega povoda, podpirati konservativcev. Pridružili bi se liberalcem, ki bi imeli potem vsekako zagotovljeno večino v zbornici angleški. Pri taci razmerah je pač lahko umljivo, zakaj da se upirajo konservativci tako irski predlogi. Njih jedino upanje je pa sedaj Ulster. Govori se, da konservativci Ulsterce nagovarjajo k upor, ako bi sedanja vlada le doganjala rešitev irskega vprašanja. Več orožja se je bajé že iz Londona poslalo v Ulster. V aprilu pojdejo najprvi konservativni vodje v Ulster hujškat protestantsko prebivalstvo proti irski avtonomiji. Slikali jim bodo v najživejših barvah, kako se jim bodo godilo, ako pridejo pod vladno katoliške duhovščine, ki bode po trditvi konservativcev jedina imela besedo na Irskem, ako se uvede deželna avtonomija.

Cerkveni letopis.

Leon XIII. in Slovani.

(Govoril pri papeževi slavnosti v rokodelskem domu dr. Vinko Gregorič.)

Velicasten prizor edinosti vseh narodov odpira se pred našim duševnim očesom! Z začudenjem gleda ves svet v Vatikan in spoznava, da je le od tod rešitev človeštva mogoča. Ta trenotek nehajo narodni prepiri, ena misel navdaja narode, misel ljubezni in otroške udanosti do sv. očeta, kateri

skrbi za vse narode jednako. Starček po letih, a mladenič po duhu pripravlja leto za letom Leon XIII. temeljni kamen za novo poslopje človeškega reda in narodi strmé nad tem velikanskim delom. Dandanes postalo je narodno vprašanje akutno, vsak si razlaga po svoji človeški pameti rešitev tega vprašanja, zahajali so večinoma le na kriva pota. Kakor vseh idej človeštva, lotil se je tudi narodne ideje pogubonosni liberalizem. Odtujil je narode od prave poti, vcepil jim je krive nazore, da so izgubili iz oči svetlo zvezdo-voditeljico — sveto katoliško vero. Krščanska ideja, katere je edino zmožna, rešiti narodno vprašanje, stopila je v ozadje in goli materializem poprijel se je narodov. Pest močnejšega velja, močnejši narod smatra za pravico, ugonobiti slabjšega in mu odrekati obstanek, narodi pozabili so temelj krščanske vere: „Ljubi Boga čez vse in svojega bližnjega ko samega sebe.“

Živimo v izvanrednem času. Svet topi se v morju divjih strastij, ljuti boj bije se med krščansko in protikrščansko idejo, in reči smem, da človeški red ni bil še nikdar v taki nevarnosti, ko ravno v naši dobi, ker se je svet odtujil od božje resnice in hoče po svoji človeški pameti rešiti socijalno in narodno vprašanje.

V tem izvanrednem času poslal je Bog tudi rešitelja, „lumen de coelo“, luč z neba, katerega je videl v preroškem duhu že irski škof Malakija, Leona XIII. Od leta do leta gledajo razni narodi vedno bolj zaupljivo v krmarja ladije sv. Petra, da jih reši kakor barka Noe-tova vesoljnega potopa. Pa tudi ni tako oddaljenega dela sveta, ni ga naroda na zemlji, katerega bi on ne nosil v svojem srcu, kateremu bi on ne kazal svoje očetovske ljubezni.

To priča ta dan slavnosti, katere se vrše po vesoljnem katoliškem svetu, v borni vasi, kakor v mogočnem mestu, slavnosti, katere praznovati zamore edino le cerkev, ki je katoliška, ki šteje med svoje otroke vse narode sveta.

Opravičeno se navaja kot označilno za svetega očeta Leona XIII. njegov bistri pogled v prihodnost, ki obsega vsa velikska vprašanja civilizacije in krščanstva, in ki takoj najde tudi s čudovito modrostjo vsa potrebna sredstva v rešitev.

Iz Vatikana, kot središča katoliškega sveta, sveti se „luč z neba“ vsem narodom.

Mej tem, ko pogajanja z vladami prinašajo zaželeni cerkveni mir, pripravlja sveti oče, kakor njegovi predniki na vzhodu, milijonom razkolnikom pot k katoliški edinosti. Ko rudeča nit vije se skozi vse njegovo delovanje edino le očetovska skrb, privedi človeštvo k časni in večni sreči. Predaleč bi me peljalo, ako bi hotel na tem mestu naštevati drobte, katere je izkazal in katere še izkazuje vsaki dan sveti oče raznim narodom. Mnogoštevilne škofije in nadškofije po širnem svetu, mnogoštevilni znanstveni zavodi v vseh delih sveta so nam priča njegove očetovske ljubezni, so nam priča njegove vnetosti za pravo vedo in omiko.

Slovenci smo veja na mogočnem deblu slovanskega rodu, kateri je po besedah sv. očeta prihranjen po božjem sklepu za posebne namene. Umestno je, da dandanes, ko slavi ves katoliški svet škofovske 50letnice sv. očeta, se ozremo nazaj v zgodovino, da spoznamo, kaj smo mi Slovani dolžni Rimu, kaj smo dolžni rimskim papežem. Iz Rima, kot središča kulture in edinosti, zasvetila je Slovanom prvokrat zvezda krščanstva in omike. V polovici 9. stoletja je bilo krščanstvo ob Dravi že močno razširjeno, a nova zarja boljše bodočnosti zasvetila se je slovanskim narodom, ko je previdnost božja vzbudila v svetih bratih Cirilu in Metodu prva slovanska aposteljina. Sveti Ciril izumel je nov slovanski pravopis ter prevel sveti evangelij in cerkveno berilo na slovanski jezik. Papež Hadrijan II. posvetil je sveta brata za škofa, toda Cirilu ni bilo dano, uživati to visoko čast; umrl je kmalu potem leta 868. Novo obzorje odprlo se je slovanskim narodom in seme svetih bratov jelo je poganjati kali. A sveti Metod je imel tudi nasprotnike, ki so ga tožili pri papežu Janezu VIII. Toda ta je potrdil vso njegovo delovanje, potrdil slovansko cerkveno pismo in s tem položil temeljni kamen krščanstvu in omiki na slovanski zemlji. S križem v roki označevala sta Slovanom sveto katoliško vero ter delovala složno za vse slovanske narode. A osoda bila je Slovanom nemila. Skrb rimskih papežev za edinost Slovanov ni bila vapešna. Ločili so se, verski razpor je razdvojil slovanski rod in s tem uničil za sto in stoletja slovansko edinost. Ponosni Carigrad

odcepil se je od katoliške cerkve, zaradi tega pa je padel v sužnost najljubejšemu sovražniku krščanstva in z njim zdihovali so in še zdihujejo razna slovanska plemena stoletja pod kruto pestjo — Turčina. Oulomil se je od debela cerkvenega drevesa, padel je, ker ni hotel stati na trdni skali, na kateri je naš Zveličar sezidal svojo cerkev, padel je, ker je zavrgel katoliško vero, vero sv. Cirila in Metoda. Verski razkol je vir vseh bridkosti za slovanski rod.

Carigrad je pal, a Rim stoji trdno. Narodi so minoli, narodi so prišli, mogočna kraljestva so razpala, a Rim stoji in bo stal do konca sveta, kjer je Peter, tam je cerkev, in ta je nepremagljiva. In ravno tej nepremagljivi cerkvi, ravno rimskim papežem se ima zahvaliti vsa zapadna Evropa, se imamo zahvaliti tudi mi avstrijski Slovani, da nas je rešila suženjstva, kajti le Rim premagal je polumesece.

V teku časa prizadevali so se neumorno rimski papeži, pripeljati razkolne Slované k verski edinosti. To delo očetovske ljubezni nadaljeval je sedanji vladajoči Leo XIII. in kot „monumentum aere perennius“ svoje ljubezni do Slovanov izdal dne 23. septembra 1880 krasno okrožnico „Grande munus“. Kaže nam sveti oče, katere dolžnosti imamo Slovani do svojih blagovestnikov, kako se moramo vedno niti življenja spominjati, s kakim namenom naj jih posebno častimo in na pomoč kličemo, da naj dobrotno iz nebes blagovolita braniti slovanske narode, ter izprositi od Boga nekaterim stanovitnosti, drugim razsvitljenja, ter mogočni rod slovanski zjediniti v versko edinost, da jedna vez veže zopet vse slovanske narode.

Kot znak njegove očetovske ljubezni ukazuje, da se ima spomin sv. Cirila in Metoda po vsem katoliškem svetu dne 5. julija vsacega leta cerkveno obhajati.

Ali ni naša dolžnost tedaj, vrniti to očetovsko skrb z otroško udanostjo in pokorščino do svete katoliške cerkve? „Kjer je Peter, tam je cerkev“, bodi naše geslo in obljubimo tudi mi z besedami vladike Strossmayerja, da si so časi žalostni in ljudje razdruženi in ločeni, slovesno zvestobo in večno udanost.

Misel, katera nas mora navdajati ta slovesni dan, ko tisoč in tisoč katoliških src močnejši bije, ko iskrene molitve kipé v nebo k Vsegamogočnemu, da naj še dolgo vrsto let sveti „luč z neba“ katoliški cerkvi in človeštvu sploh, to misel, mora biti — Rim in verska edinost vseh Slovanov.

Kakor je iz Rima izšel prvi žarek krščanstva slovanskim narodom in položil temelj edinosti, tako naj zopet „luč z neba“ prežene needinost in iz Rima prisije naj kmalu vsem Slovanom svetla zvezda verske in cerkvene edinosti.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 28. februarja.

(Grof Hohenwart) se je včeraj brzojavnim potom zahvalil odboru katoliško-političnega društva za čestitko, doposlano mu od odbora ob priliki njegovega 70letnega rojstnega dne, želeč katoliškemu-političnemu društvu najlepših uspehov pri njegovem trudopolnem in blagodejnem delovanju.

(Proslava Leonovega petdesetletnega škofovanja v Gorici) Poroča se nam: Čitali smo že v „Slovenca“, kaj so naročili prevzvišeni nadvladika tem povodom. Dostavljam še, da so prevzvišeni naročili vsem cerkvenim predstojnikom, da darujejo dne 19. februarja slovesno sv. mašo z molitvijo za papeža. V stolnici imeli so prevzvišeni pontifikalno sv. mašo. V soboto zvečer napovedovalo je polurno zvonjenje izvanredni veseli dogodek. V nedeljo zvečer pa zaključevalo je zopet polurno zvonjenje slavnostni dan. V goriški okolici poviševali so slavnost kresovi. Tudi pokanja topičev nismo pogrešali. — V nedeljo zvečer imelo je tukajšnje katoliško društvo akademično veselico Leonu v čast. Najvišji dostojanstveniki s prevzvišenim na čelu počastili so krasno opravljeno dvorano društva „Casino di Cura“. Pri veselici se je sviralo, pelo in govorilo. Godba in petje očaralo je poslušalce. „Cavalleria Rusticana“ marala se je ponavljati. Gospoda govornika, laški in slovenski, sta živo slikala blagodejno delavnost Leonovo v občo korist človeštva. Posebej omenjati nam je govor slovenski, kateri je govoril mirenski župnik prečast. g. Lukežič. G. govornik načrtal je v kratkih a jedrnatih potezah skrb Leonovo za nesrečne sužnje, za Zamorce, Italijane,

Spance, Francoze, Angleže, Irce, Nemce, Ruse, Hrvate in Slovence. Le nekatere misli o Slovenceh. G. Govornik poudarjal je, da vejica Slovencev na mogočnem slovanskem deblu zamore poganjati, cvesti in obroditi le v zvezi s papeštvom. Slovesno in vele-resnično je zagotavljal, da kdor ruši vero in katoliško mišljenje Slovencev, ruši temelj obstanka Slovencev, koplje Slovencev grob. Nauzoči pritrjevali so govorniku pogosto s „dobro“-klici. Žel je zasluzno pohvalo. — Po veselici pričela se je bakljada in godba po mestu. Prevzvišenega so z godbo in bakljado spremljali po mestnih ulicah čez Travnik do rezidence. Mesto je bilo z malimi izjemami — gotovo ne častnimi — lepo razsvetljeno. Posebno krasna razsvetljava bila je v nadškofovski palači in kapeli, v bogoslovnici in pri g. Baderju, svečarju. I malo semenišče pa samostani so se odlikovali. Splošno Gorica je jasno spričala, da spoštuje v Leonu namestnika Kristusovega. Godba ustavila se je pred nadškofovsko palačo in zasvirala cesarsko pesem. Ko je odsvirala, čuli smo „eviva“- in „živio“-klice, prevzvišeni so se zahvalili raz „balkon“, godba je zasvirala koračnico in odšla po Gospodskaj ulici. — „Corriere“, židovsko glasilo, katero so prevzvišeni prepovedali čitati, se ne more dosti nalagati v številki od torka. Zakaj? Ker židovskemu želodcu je neprebavljiv vsak katoliški pojav, ker se je pri veselici govorilo tudi slovensko, ker je mesto Gorica sklenilo čestitati sv. Očetu. — Slava častilec Leona, Slava velikemu Leonu!

(Papeževa slavnost.) Kranjski vojaški veterani so izročili po prevzvišenem knezu in škofu nastopno čestitko sv. Očetu: Skupno krščanstvo spominja se v otroški udanosti osrečljivega praznovanja petdesetletnega škofovanja Vaše svetosti in s čutili pravega srčnega veselja stopi tudi kranjski vojaški veteranski kor v veliki krog Bogu udanih narodov vseh delov sveta, kateri se priklanja v ponižnosti namestniku našega Gospoda Jezusa Kristusa, Vaši svetosti, da izrazi iskrena voščila na ta redki in prevzvišeni praznik. Zvednost in modrost Vaše svetosti obču-duje svet in očividno vlada Božja milost nad predragim življenjem Vaše svetosti v korist in srečo krščanstva, v zmago naše matere svete katoliške cerkve. Bog ohrani Vašo svetost v blagor človeštvu in razsvetli človeški rod z duhom resnice, katero Vaša svetost v nebrojnih lepih okrožnicah v imenu našega Odrešenika Gospoda Jezusa Kristusa oznanja vesoljnemu svetu. V otroški udanosti namestniku našega Gospoda Jezusa Kristusa Vaši svetosti se podpiše vodstvo pod Najvišjim pokroviteljstvom Nj. c. in kr. apostolskega Veličastva cesarja Fran Josipa I. stoječega kranjskega vojaškega veteranskega kora.

(Nemščina — državni jezik?) Iz Celovca, dne 26. februarja. Res močno dvomimo, li še živimo v pravni državi, — kali! Zares; da bi ne živeli na Koroškem, kjer vlada brezmejno pravi pravcati nemški „liberalizem“, bi nikoli ne verjeli, da se sploh more postopati kje na božjem svetu na tak način proti narodu, kojemu je v osnovnih postavah zajamčena narodna ravnopravnost, kakor se postopa pri nas! V dokaz par suhih slučajev: Znani „pacificator“ g. c. kr. okr. glavar celovski baron Mac Nevin se je že lani (kakor je „Slovenec“ poročal) oslavlil pri šolskem zapisovanju v Kotmarivasi. A i sedaj je zopet pokazal svoje pravo mišljenje. Kakor znano, je vrli narodni občinski zastop v Kotmarivasi sklenil, da bode odslej uradoval slovenski. Ko je nato doposlal sl. okrajnemu glavarstvu slovensko vlogo, zavrnil jo je g. okrajni glavar plemeniti baron Mac Nevin kar kategorično, češ, da mora občinski zastop uradovati nemški. Pozval je tudi vrliga g. župana M. Prosekarija pred-se „ad audiendum verbum“ in sicer v nedeljo (!) dne 26. t. m. ob 10. uri zjutraj, da gosp. županu zbog tega ni bilo niti mogoče izvršiti krščanske dolžnosti. „Zaslišal“ je župana na način, da je bilo misliti, da smo še davno pred l. 1848. Naložil je gosp. županu tudi kar „brevi manu“ visoko denarno globo, da ga tako „vžene v kozji rog“! — Drug slučaj, ki kaže, kako mrzi našim mogotcem vsaka slovenska beseda, godil se je v Velikovecu. Neka ženska v Globasnici je vložila slovensko vlogo na c. kr. deželni šolski svet. A že c. kr. okr. šolski svet v Velikovecu je vrnil vlogo, češ, da mora biti nemška. Da si umejejo pri okrajnem glavarstvu velikovškem dobro slovenski, begajo na vse pretege ljudi radi narodnosti in slovenskim kmetom skozi duri in okna vsiljujejo svojo nemščino! A tudi

združenim zlobnim ter zvitim nakanam nasprotikovim se ne udajmo, marveč — „vsaka sila do vramena“!

(Nesreča na vodi.) Iz Novega Mesta: 26. februarja se je zgodila tu nesreča. Trije malo veseli možje so šli na Krko. Predrznó so stali v čolnu, majaje ga. Eden pade iz njega, druga dva za njim. Plavati so znali vsi, ali eden, neki Stepišnik iz Štajerske, nadzornik delavcev pri železnici, je utonil. Dostlej ga še niso dobili.

(Iz Žirov.) Nenasitljiva „hripa“ pobrala nam je vrliga učitelja g. Šmid-a. Bil je odkritosrčen, ljubeznjiv in značajan mož, zato ga bomo težko pozabili vsi, ki smo ga poznali. Zapustil je nepre-skrbljeno vdovo in komaj leto starega sinka. Na smrt pripravil se je resno in prejel vse sv. zakramente za umirajoče, predno se je preselil v boljšo večnost, koder se zopet snidemo. — K nam vtihotapila se je „hripa“ iz Idrije, kjer so nekateri delavci iz naše občine delali in potem prihajali bolni domov. Najstrašnejše pojavila se je ta bolezen v Novivasi, kjer je v hipu odvzela zavest trem svojim žrtvam. Prva izmed teh, 16letna Marija Bogataj, čvrsto in zdravo dekle, izdihnila je svojo dušo v treh urah, ne da bi se bila pred smrtjo še zavedla. Dalje mučila se je njena sestra Frančiška, pa zavedla se tudi ni več. Mati teh deklet pa je sicer popolno oglušila, pa zavedla se je še pred smrtjo. Vseh bolnikov bilo je od 30—40. Zdaj pa, hvala Bogu, tudi ta šiba božja jemlje slovo!

(Iz Konjice) se nam piše: Sv. Oče blagovolili so milostljivo vsprejeti čestitko tukajšnjega katoliško-političnega društva. V nedeljo dne 26. februarja poslali so č. g. prvomestniku društva po telegrafnem potu svoj apostolski blagoslov za njega in vse druge društvenike. — Laščine zmožnim p. n. čitateljem na ljubo dostavljamo brzojavko tukaj še v izvirnem jeziku. Glasi se: „Il santo padre accogliendo le felicitazio ni dell unione cattolica politica di Gonobiz (Konjice) e ringraziando imparte com affetto a loro e alla Signoria V. e apostolica benedizione. Card. Rampolla.“ V eni noči priromal je telegram celo nepoškodovan iz Rima pa v Konjice. Bog živi sv. očeta Leona XIII.!

(Iz Šmartina pri Litiji), 25. februarja: Tudi pri nas smo slovesno praznovali petdesetletni škofov jubilej Nj. svetosti papeža Leona XIII. s tridnevnicó, v soboto, 18. t. m., s slovesnim zvonjenjem, s streljanjem in razsvetljavo, po hribih in gričih pa s krasnimi kresovi, katerih je bilo videti od nas okoli dvajset.

(Iz-pred porotnega sodišča.) Včeraj so se pričele v Ljubljani porotne obravnave. Prvi je bil na vrsti na obtožni klopi črevljarski pomočnik J. Krigota, ki je 3. t. m. v kavarni pri Fischerju v Ljubljani z bajonetom zaböl svojega tovariša Mihlerja. Hudodelec ni tajil svojega zločina. Obsojen je na šest let v ječo, poostreno s postom in temnico

Telegrami.

Dunaj, 28. februarja. Budgetni odsek je vsprejel resolucijo, katero je predlagal pododsek, ki pozivlje vlado, da vsaj polovico dovoljenega milijona za izredno podporo državnim uradnikom porabi v zboljšanje in vredenje plač slugam in diurnistom. Finančni minister je izjavil, da je s tem zadovoljen in se nadeja, da se sedaj ne bodo slišale pritožbe o nepravilnostih pri razdeljenju te podpore. Vprašanje o zavarovanju za slučaj bolezni se že dolgo pretresava, ali sedaj so o tem komisijska posvetovanja pri dotičnih centralnih oblastvih. Da bi se z reformo uradniških plač tudi radikalno reformovalo diurniško vprašanje, vprašanje o plačah slug in njih pokojninah, to je pač odvisno od tega, da se reši vprašanje o pokritju. Vsprejela se je tudi resolucija, ki pozivlje vlado, da predloži zakon o zboljšanju pokojnin državnih uradnikov, posebno preskrbovalnih in odgojevalnih doneskov vdovam in sirotam.

Dunaj, 28. februarja. Zbornica poslancev je vsprejela budgetno poglavje „Sol“ z resolucijami, ki se tičejo olajšave dobivanja soli za gnojenje in pomnoženja solnih prodajalnic po kmetih. Potem se je vsprejel naslov „Tobak“ in pa v vseh branjih načrt zakona, da je od dobitkov v loteriji plačati 15% pristojbine.

Dunaj, 28. februarja. Na postaji cesarja Franca Jožefa železnice Ziersdorf trčila

sta dva tovarna vlaka. Lokomotiva in sedem vagonov je poškodovanih. Jeden slujuo pri železnici je lahko, trije težko poškodovani.

Zagreb, 27. februarja. Mlada mešanska ženska si je v blaznosti polila obleko s petrolijem in jo potem zažgala. S hitro pomočjo so jo rešili.

Osek, 27. februarja. Led je zajezil Dravo pri oseškem mostu. Selo Eugenfalv je poplavljen. Prebivalce so morali po noči premestiti. Škoda je znatna.

Budimpešta, 27. februarja. Povodenj je podrla železni most ogerske državne železnice mej Losonczom in Fülekom.

Bruselj, 27. februarja. Po poročilih sta rezident katanski, baron Lippens, in njegov spremljevalec bila v Debruynu ob napadu Arabcev ubita.

Umrli so:

V bolnišnici:

25. februarja. Ignacij Zaverl, dninar, 48 let, emphysema pulm.

26. februarja. Marija Hitejo, gostija, 67 let, jetika. — Eduard Oehlhofer, nadučitelj, 24 let, jetika. — Ignacij Homer, gostja, 68 let, emphysema pulm.

Tujci.

26. februarja.

Pri **Malicu**: Deutsch, Hafner, Wertheimer, Deutsch Leopold, Zerner, trgovci; Zeisler, potovalec, z Dunaja. — dr. Pardo, zdravnik, iz Trsta. — Žitnik iz Borovnice.

Pri **Stonu**: Basch, trgovec, z Dunaja. — Patschovsky, trgovec, iz Lipsije. — Parman, generalmajor, iz Gradca. — dr. Ternikar, dr. Schmidinger, iz Kamnika. — Neuner iz Celovca. — Pintar, župnik, iz Stare Oselice. — Wester iz Otališa. — Christl iz Zateca. — Ferk, sod. pristav, iz Radovljice. — Stantich in Tiani iz Trsta. — Burghart iz Vidna. — Tanciš iz Jelše. — Telban, in Hromec, župnik, z Gorenjskega.

Pri **Južnem kolodvoru**: Ulčaker iz Trsta. — Gorec, župnik, iz Istre.

Pri **avstrijskem caru**: Razpotnik, učitelj, od Sv. Trojice. — Voman, nadučitelj, iz Moravč. — Zjuzzi, poslovodja, in Adler, potovalec, z Reke.

Pri **bavarskem dvoru**: Flanderka s soprogo iz Trbnjega. — Heidl, potovalec, iz Lindau-a.

Dijaške ustanove.

(Dalje.)

29. Martin Hočevarjevih sedem dijaških ustanov za učence na ljudskih ali mešanskih šolah z nemškim ućnim jezikom po 21 gld. na leto. Pravico do teh imajo, doćim bo nemški ućni jezik na krški mešanski šoli, samo ućenci te šole, in sicer v prvi vrsti otroci s krškega šolskega okraja, katerih starši ne bivajo na Krškem. Prezentacijsko pravo ima soproga ustanovnikova, gospa Jospina Hočevar.

30. Val. Hočevarjeva ustanova v znesku 40 gld. 18 kr. ni omejena na noben ućni razred. Pravico do nje imajo ustanovnikov sorodniki, in da bi teh ne bilo, dijaiki iz Krakovskega predmestja v Ljubljani. Prezentacijsko pravo pristoji škofjskemu ordinarijatu v Ljubljani.

31. Ant. Iljišić v znesku 100 gld. 52 kr. za sorodnike, in da bi teh ne bilo, v obće za dijaike na Kranjskem. Prezentacijsko pravo pristoji vsem šolskim vodjam v Ljubljani.

32. Jožefa Jalen v znesku 51 gld. 68 kr. za sorodnike ustanovnice in soproga Šim. Jalena, in ko bi teh ne bilo v obće dijaiki lepega vedenja, katerih oćetje so mešani, kmetje in rojeni Kranjci. Prezentacijsko pravo ima ljubljanski knezoškof.

33. Marije Jamnik ustanova v znesku 55 gld. in ni omejena na noben ućni razred. Pravo do nje imajo ustanovnice sorodniki in ko bi teh ne bilo, dijaiki iz fare Preska, Sora, Smlednik in Smartno pod Smartno Goro. Prezentacijsko pravo ima knezoškofjski ordinarijat v Ljubljani.

(Dalje sledi.)

Zahvala.

O priliki papeževga jubileja, katerega je tukajšna ljudska šola dne 24. februarja slovesno praznovala, je podaril preć. gosp. župnik James Brence šolski knjižnici 17 knjig, ter je šolsko mladino obdaroval z lepimi podobnicami in jo pogostil. Za vse mu podpisano šolsko vodstvo izreka najtoplejšo zahvalo in klice: Bog povrni!

Vodstvo ljudske šole pri Sv. Gregoriju,
dne 26. svećana 1893.

Ivan Strehovec,
šolski voditelj.

St. 1669.

Razglas.

Obćinski svćet deželnega stolnega mesta Ljubljane je v seji dne 5. januarja letos uravnaval prejemke aktivnih mestnih uradnikov ljubljanskih, uredil obćinske urade in ustanovil dotićene sluźbe.

Vsi mestni uradniki, kar jih je vzetih v sluźbo s (stalno) plaćo, so razdeljeni v šest ćinovnih razredov. Ćin uradnikov določa mero njegovih prejemkov, kateri sestojć:

a) iz plaće in

b) iz aktivnih priklad.

Plaća je določena vsakemu ćinovnemu razredu v treh stopinjah. Te so v:

I. ćin. razredu: 2000, 2200, 2400 gld.

II. " " 1500, 1650, 1800 "

III. " " 1200, 1300, 1400 "

IV. " " 1000, 1075, 1150 "

V. " " 800, 875, 950 "

VI. " " 600, 675, 750 "

Na višjo stopinjo jednega in istega ćinovnega razreda se pomakne uradnik, kadar je popolnem zadovoljilno sluźil po pet let v tem ćinovnem razredu.

Aktivitetna priklada znaša v

I. ćin. razredu letnih: 400 gld.

II. " " 300 "

III. " " 240 "

IV. " " 200 "

V. " " 160 "

VI. " " 120 "

Uradnikom, katerim dá mestna obćina stanovanje, ne gre aktivitetna priklada. Pri odmerjanju penzijskih pripadnin se jemlje v račun samo plaća, katero je uradnik užival zadnji ćas.

Praktikanti niso uvrščeni v nobeden ćinovni razred, vendar pa imajo znaćaj mestnih uradnikov, kar se tiće opravljanja njihovega sluźbinskega posla; a v prisego vzeti jih je še le po jednoletni, popolnem zadovoljilni poskusnji praksi, katera se jim vste vaj pri odmerjanju penzije v sluźbinsko dćbo.

Na podstavi teh določil so razpisane vsled sklepa obćinskega svćeta nastopne sluźbe.

A.

1. Sluźba prvega magistratnega svćetnika s prejemki I. ćin. razreda;

2. sluźba drugega magistratnega svćetnika s prejemki II. ćin. razreda;

3. sluźba policijskega komisarja s prejemki II. ćin. razreda;

4. sluźba magistratnega tajnika s prejemki III. ćin. razreda;

5. sluźba prvega mestnega komisarja s prejemki III. ćin. razreda;

6. sluźba konceptnega pristava s prejemki IV. ćin. razreda;

7. sluźba drugega mestnega komisarja s prejemki IV. ćin. razreda;

8. sluźba magistratnega koncipista s prejemki V. ćin. razreda.

Za te sluźbe iziměi ono drugega mestnega komisarja je zvan načeloma (t. j. brez škode določilu § 29. alin. 2 obć. reda za deželno stolno mesto Ljubljano) le tisti, kdor je zvršil juridićno-politićne študije na kakšnem tuđeželskem vseučilišču, z dobrim uspehom prebil teoretićne državne izpite in naredil praktićni izpit o politićnem uradovanju.

B.

1. Sluźba mestnega fizika s prejemki II. ćin. razreda;

2. sluźba policijskega zdravnika s prejemki IV. ćin. razreda.

3. sluźba mestnega zdravnika s prejemki V. ćin. razreda;

4. sluźba mestnega živinozdravnika s prejemki VI. ćin. razreda.

Za prve tri sluźbe treba doktorata vsega zdravilstva oziroma med. & chir. fiziku vrhu tega fizikatskega izpita, a živinozdravniku usposobljenosti, kakoršno zahteva država.

C.

1. Sluźba mestnega višjega inženćrja s prejemki II. ćin. razreda;

V Ljubljani, dne 16. svećana

118 3—2

2. sluźba mestnega inženćrja s prejemki III. ćin. razreda;

3. sluźba stavbinskega asistenta s prejemki V. ćin. razreda.

Višjemu inženćrju in inženćrju je treba kakšne tuđeželske tehnićne visoke šole sprićevala o drugem državnem ali diplomskem izpitu iz inženćrske ali visokostavbinske stroke in sprićevala o izpitu za državno stavbinsko sluźbo.

Za stavbinskega asistenta se sprejme tudi tak, ki nima usposobljenosti oznaćene v prejšnjem odstavku, da je le praktićno izurjen v stavbinski stroki.

Ć.

1. Sluźba mestnega računarja s prejemki II. ćin. razreda;

2. sluźba mestnega blagajnika s prejemki III. ćin. razreda;

3. sluźba računskega revidenta s prejemki IV. ćin. razreda;

4. sluźba blagajnićnega kontrolorja s prejemki IV. ćin. razreda;

5. sluźba računarstvenega oficijala s prejemki V. ćin. razreda;

6. sluźba računarstvenega asistenta s prejemki VI. ćin. razreda;

7. sluźba blagajnićnega asistenta s prejemki VI. ćin. razreda.

Kdor hoće dobiti katero teh sluźbinskih mest, mora dokazati, da se je izšolal ali na velikem gimnaziju ali na veliki realki ali na zavodu jima jednakem ter da je prebil izpit iz državnega računarstva in blagajnićki izpit.

D.

1. Sloźbi dveh oficijalov s prejemki IV. ćin. razreda;

2. sluźbi dveh oficijalov s prejemki V. ćin. razreda;

3. sluźbi dveh kancelistov s prejemki VI. ćin. razreda.

Te sluźbe pripadajo pomoćnim uradom in so opr. deljene takim, ki so zvršili vsaj ali mali gimnazij ali malo realko ali ućilišće tema jednako in ki so primerno izurjeni v manipulacićskem pisarnićnem poslovanju.

E.

Sprejme se naposled v obćinsko sluźbo:

1. **Konceptni praktikant**, ki je po juridićno-politićnih študijah zvršeni na tuđeželskem vseučilišču, naredil teoretićne državne izpite; določeno mu je adjutum, ki znaša 600 gold. na leto, a zglasiti se mora za izpit o politićnem uradovanju v teku treh let od dnć, kadar nastopi sluźbo.

2. **Blagajnićni praktikant**, ki mora biti v obće vsposobljen za uradnika pri mestnem računstvu ali pri mestni blagajnici, samo treba ni, da bi že imel predpisana izpita, pać pa je zavezan ja narediti v dveh letih od dnć, kadar nastopi sluźbo; za te dobe uživa adjutum letnih 480 gld.

3. **Praktikant pri pomoćnih uradih**; adjutum 480 gld. na leto.

Prošnje za te sluźbe je pravilnim event. torej sluźbinskim pćtem vlagati

do dne 30. marca meseca letos.

Glasiti se je prošnjam na obćinski svćet deželnega stolnega mesta Ljubljane in biti jim je opremljenim z dokazili o predpisani vsposobljenosti, o starosti, o znanji jezikov, zlasti o znanji slovenskega in nemškega v govoru in pismu, ter o vseh drugih mero-dajnih osobnih razmerah prošilcevih.

Novoimenovanim uradnikom, kateri dosle ne sluźijo pri mestni obćini ljubljanski, bode nastopiti sluźbo vsaj **dne 1. julija letos**, s katerim onovom je zaćeti poslovanje reorganizovanim obćinskim uradom.

1893.

Grasselli,

župan.

Dunajska borza.

Dne 28. februarja.

Papirna renta 5%, 16% davka	99 gld. 15 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	98 " 80 "
Zlata renta 4%, davka prosta	117 " 70 "
Papirna renta 5%, davka prosta	— " — "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	99 1/2 " — "
Kreditne akcije, 160 gld.	388 " 50 "
London, 10 funtov strl.	121 " 20 "
Napoleonond (20 fr.)	9 " 64 1/2 "
Cesarski cekini	3 " 49 "
Nemških mark 100	58 " 27 1/2 "

Dne 27. februarja.

Ogerska zlata renta 4%	116 gld. 05 kr.
Ogerska kromina renta 5%, 200 kron	95 " 55 "
4% državne srećke l. 1854, 250 gld.	147 " 50 "
5% državne srećke l. 1860, 100 gld.	169 " — "
Državne srećke l. 1884, 100 gld.	198 " — "
Zastavna pisma avstr. ovr. zem. kred. banke 4%	98 " 20 "
Zastavna pisma	101 " 75 "
Kreditne srećke, 100 gld.	196 " — "
St. Genois srećke, 40 gld.	67 " — "

4% srećke dunajske parobrodne druźbe	140 gld. — kr.
Avstr. rućećega kriźa srećke, 10 gld.	18 " 75 "
Rudolfove srećke, 10 gld.	25 " — "
Salmove srećke, 40 gld.	69 " — "
Windischgraezove srećke, 20 gld.	76 " — "
Ljubljanske srećke	22 " 75 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	161 " 75 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2950	— " — "
Akcije juźne železnice, 200 gld. sr.	— " — "
Papirni rubelj	1 " 28 "

List „Mercur“. Zanesljiva informacija o stalno obrestnih in dividendnih papirjih, važnih dogodkih na gospodarskem in finanćnem polju, odloćilnih pojavih na dunajski borzi. Svetopisemni in vsi brezplaćno. Celotna naroćnina s pošto poliljativje vred gld. 2.60.

Menjarnićna delniška druźba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Vestni narveti za dosego odvelob
kolikor moć visokega obrestovanja
pri najpopolnejši varnosti
naloženih glavnic.